

I EN BAGGÅRD VED KULTORVET

Glimt af jul
bag facaden

Børge Haahr Andersen

DANSK BIBEL
INSTITUT

I en baggård ved Kultorvet
Glimt af jul bag facaden
af Børge Haahr Andersen

Udgivet af
Dansk Bibel-Institut
Frederiksborggade 1 B, 1.
1360 København K
www.dbi.edu

Design af
Christian Rahbek Olsen

Tryk
Morsø Folkeblad

Dansk Bibel-Institut (DBI) er en uddannelses-institution for teologistuderende, religions-studerende og andre, som ønsker at arbejde med teologi og tværkulturel mission.

DBIs formål er at fremme den bibeltro forkyndelse. Det gør vi ved at uddanne mennesker til tjeneste for evangeliet i Danmark og i udlandet. På DBI har vi tillid til, at Bibelen er Guds ord til os.

Vores vigtigste mærkesager er:

Tillid til Bibelen
Glæde over evangeliet
Kærlighed til mennesker

4	Bag facaden
6	Familien Rønne fra Rønne
8	Nørdén
10	Den bibelkyndige forhørsleder
12	Opkaldt efter en engel
14	Som en solopgang

Forord

BAG FACADEN

I december måned kommer gågaden ved Kultorvet i København på mange måder til at symbolisere facaden på den danske jul. Gaden minder mest af alt om en myretue af travle folk med bugnende tasker og bæreposer. Der er julepynt hvorhen øjet ser og fristende butiksruder med et væld af varer til dem, der i forvejen har alt.

På gågaden er der altid et mylder af mennesker. Men i december accelererer mylderet, ligesom når man stikker en kæp i en myretue. Folk sætter tempoet op for at nå det hele. Der varmes op til den danske jul.

Men hvad sker der, hvis vi kikker ind bag facaden på den danske jul? På besynderlig vis er julens travlhed og forbrug

kommet til at fylde langt mere end dens egentlige værdier; glæde og fællesskab.

Går vi i dybden, så er julen en kristen fest, der markerer Jesu fødsel og dermed alt det, som Jesus står for. Det går ikke af sig selv at komme fra facaden til de dybere og vigtigere lag. Det fordrer tid til stilhed og eftertanke om, hvad det egentlig er, der betyder noget. For at vække til eftertanke vil jeg præsentere læseren for nogle mennesker, som er meget forskellige, men som har det til fælles, at deres arbejdsplads ligger i en baggård ved Kultorvet.

Baggården ligner andre af sin slags i den indre by. Vi møder året rundt byens hjemløse, som holder til i værestedet "Kofoeds Kælder", der har til huse i baggården. I perioder sover de hjemløse under et halvtag i den tredje baggård, hvor vi plejer at parkere vores cykler. De tisser i krogene, så det river noget i næsen, hvis man indånder på det forkerte tidspunkt. Med mellemrum vimser en rotte rundt samme sted. Både baggårde og menneskers indre kan skjule triste og barske skæbner, og kun de færreste forbigående bemærker det, når de myldrer forbi på gågaden.

En noget anden virkelighed udspiller sig, hvis man går indenfor i ejendommen på første sal. Her ligger et uddannelsessted, hvor man fornemmer en akademisk brise i lokalerne; små eksotiske lærerkontorer, der er oversået med bøger og med bunker af papirer og notater på skrivebordene, bogreoler fra gulv til loft og læsepladser, hvor studerende sidder og nørkler med deres studier, læsegrupper dybt begravet i bøgerne og rundt omkring små grupper, der livligt debatterer emner om alt mellem himmel og jord.

Vi er havnet på noget så sjældent i dansk sammenhæng som et privat universitet. Danmark har en fornem tradi-

tion for private skoler som supplement til de offentlige. Men på universitetsniveau er det mindre end ti år siden, at to private institutioner i Århus og København brød universitetsmonopolet og startede hver deres teologiske bacheloruddannelse.

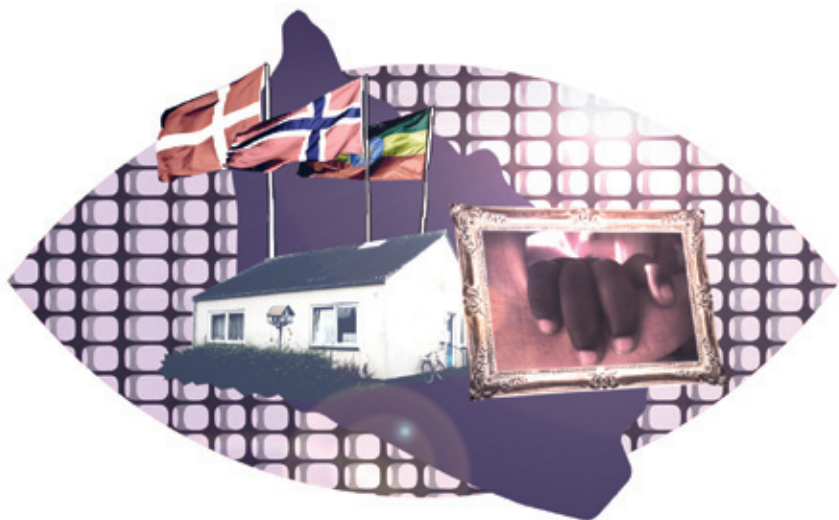
Alligevel er stedet så anderledes, at man ikke indfanger dets ånd, hvis man kun tænker på det som et akademisk uddannelsessted. Ser man på mængden af blade, foldere og løbesedler, der produceres, og på antallet af frivillige, der har sin gang her, får man indtryk af, at det drejer sig om en græsrodsbevægelse. Men det er heller ikke helt ved siden af. Stedet lever af indsamlede midler, som idealistiske og gavmilde mennesker donerer og for hvem sagen, som vi arbejder for, er hjerteblod.

En af de hjemløse spurgte mig en dag, om det var en slags kirke, der holdt til i ejendommen. Han var ledt på sporet af salmesang, der med jævne mellemrum strømmer ud af vinduerne. Jo, svarede jeg. *Det kan man godt sige. Det er en slags uddannelsesafdeling af den kristne kirke.* Hverdagen her byder ikke kun på teologisk undervisning, men også sang, bøn og fællesskab. Når det lykkes, går den kristne dimension op i skøn forening med græsrodsbevægelse og akademisk lærdom. Det ene øjeblik beder læreren en bøn, det næste terper han græske verber. Og i pausen tales om FCK og Brøndby og andre særdeles vigtige emner.

De, som arbejder her, er almindelige mennesker. Bortset fra, at der ikke findes almindelige, men kun unikke og enestående mennesker. I det følgende vil jeg give et glimt af disse menneskers livshistorier for derigennem at vække til eftertanke om, hvad jul i kristen forstand egentlig handler om.

Kapitel 1

FAMILIEN RØNNE FRA RØNNE

Han arbejder i baggården ved Kultorvet, men bor ikke just rundt om hjørnet. Han hedder Rønne, voksede op i Rønne, taler som dem i Rønne og bor minsandten også i Rønne. Men tag ikke fejl. Han har et internationalt udblik som få. Han kan på én time forklare, hvordan den kristne kirkes tilstand er i hele verden.

Han hjemførte i sin tid en fager jente fra Norge. Hun giftede sig til navnet Rønne og har slået sig ned i Rønne, selvom hun på grund af sin norske dialekt stadig betaler turistpris, når hun køber fisk på havnen i Rønne.

I en årrække havde de det ligesom Abraham og Sara fra bibelhistorien. De ville så gerne have børn, og som de

sagde, så gav de Gud mange chancer for at lade dem undfange et. Men de fik ikke nogen. Gud nedlagde fra skabelsens morgen et forældregen i os mennesker. At være godt gift, men ikke kunne få børn, kan være en livslang smerte. Det er at vågne hver morgen med skuffelsen og sorgen over ikke at kunne få sin livsdrøm opfyldt. At se glade børn på en legeplads eller at overvære en dåb i kirken kan få det indre sår i sjælen til at bløde.

Heldigvis gjorde de ikke ligesom Abraham, der i utålmodighed tog sig en medhustru. I stedet tog de en dyb indånding, traf en seriøs beslutning og adopterede i løbet af en årrække én, to, tre børn. I et parcelhus i Rønne bor der i dag en far og en mor, der er lige blege i huden som alle andre nordboere. Deres tre børn taler bornholmsk, tænker på bornholmsk og er bornholmere, men deres krøller og hudfarve røber umiskendeligt, at de er fra Etiopien. Moderen er trods sin norske herkomst født i Etiopien. Faderen har doktoreret i etiopisk kirkehistorie. Derfor skulle de – naturligvis – adoptere fra Etiopien. På den måde er fem skæbner vendt til noget meget glædeligt. Tre forældreløse børn fik en far og en mor, og et barnløst par blev forældre.

At være barnløs er en stor smerte. Men at være forældreløs i et af verdens fattigste lande er uudholdeligt. Alt for mange spædbørn dør inden for deres første leveår eller får en kummerlig tilværelse, hvor en baggårdsrotte i det indre København har bedre vilkår. Nogle havner på børnehjem. Enkelte er heldige og bliver adopteret. Og det var netop hvad, der skete for Jonas, Silas og Nathanael.

Lad mig dvæle lidt ved Jonas. Han er en dreng med et varmt og smittende smil og et socialt væsen. Efter nogle få måneder i Danmark viste det sig, at Jonas har en

spastisk lammelse, som gør, at han nok aldrig bliver i stand til at gå. Men det har ikke stjålet drengens livsmod og glæde. Den dag for nogle år siden, hvor Jonas fik sin første kørestol, blev en god dag, for det gav ham en mobilitet, der hurtigt blev omsat til en aktiv drengs lyst til at udforske verden. Men også en dag, der gav far og mor en klump i halsen, fordi den mindede dem om, at deres glade dreng aldrig ville komme til at gå eller løbe rundt som andre børn. De udtrykte det på denne måde: *Vi har haft mange gode ambitioner for vores søns fremtid. Nu har vi kun én ambition, nemlig at han hele livet igennem må vide, at han har en far og mor, der elsker ham.*

Et forældreløst barn i Etiopien får oftest en kummerlig tilværelse. Et forældreløst barn med et fysisk handicap har ingen chancer. Men Jonas er en undtagelse. På en lille ø i et fjernt land traf et ægtepar beslutningen om, at han skulle være deres søn, og derfor voksede Jonas op som en glad dreng, der ved sig elsket af sin far og mor.

Julens beretning om Jesu fødsel er også en bevægende historie. Det dybeste lag i den handler om en guddommelig adoption! Vi mennesker blev skabt til at leve i fællesskab med Gud som hans børn. Men vi mistede fællesskabet, og vores hjem uden for paradiset blev en kold og brutal verden uden anden fremtid end et flygtigt menneskeliv. Men Gud ynkede i sin kærlighed over os og besluttede at adoptere os som sine sønner og døtre. Jesus kom til verden som Guds søn og vores bror, og hans ærinde var, at vi skulle lære Gud at kende som vores far og blive en del af hans familie. Han kom for at give os vished om, at vi er elsket af vores Far i himmelen.

Kapitel 2

NØRDEN

Lad os bare tale åbent om det. At være teologisk forsker er at være lidt nørdet. De fleste danskere klarer sig udmærket uden at vide, at Markusevangeliet bruger ordet straks oftere end Matthäusevangeliet. Men det går en nytestamenteforsker rigtig meget op i.

En af disse teologiske forskere valgte at specialisere sig i Søren Kierkegaard.

Måske indåndede han for meget af luften i det indre København, hvor den navnkundige Søren levede sit liv og nedskrev de tanker, der gjorde ham verdenskendt.

Nørdene læste og læste. Først i København, derefter i Cambridge og erfarede det nærmeste en mand kommer på en fødsel, nemlig strabadserne ved at barsle med en teologisk afhandling. Så langt så godt. Han slog sig ned i en hybel, fik

arbejde, først som postbud, senere som præst på deltid og siden som teologisk underviser på det private universitet ved Kultorvet. Og så kom spørgsmålet: Hvorfor ikke gøre det, som Kierkegaard kalder *at realisere det almene*? Altså at gøre som de fleste; nemlig finde en sød pige at gifte sig med. Det var ikke enkle overvejelser. Havde Kierkegaard ikke sagt: *Gift dig og du fortryder det, gift dig ikke, og du fortryder det*. Og at vælge én indebar jo, at alle andre måtte fravælges og forsages.

Alligevel vovede han springet ud på 70.000 favne og forelskede sig i sin udvalgte Malene. Tænkte sig så atter om i flere lange år, før han – og hun – efter moden overvejelse annoncerede, at de ville giftes. De ældre damer i kirken sukkede lettet. Nu fik han endelig en kone, der kunne give ham lidt sul på kroppen og adspilde ham, så at han ikke hang over bøgerne døgnet rundt.

Tre dage før brylluppet holdt det vordende ægtepar en pause fra bryllupsforberedelserne for at unde sig selv en god middag og en biograftur. På vej til biografen blev han overmandet af voldsomme hovedsmerter, og i huj og hast blev han kørt til hospitalet og lagt i koma. Livet gik i stå for den vordende brud, for en bekymret familie og for vennerne nær og fjern, inklusiv alle kollegerne på baggårdssarbeitspladsen ved Kultorvet. Nok var han en nørd, men en meget hyggelig og vellidt nørd!

Efter nogle meget lange døgn lysnede det. Det var ikke en hjerneblødning, som lægerne først havde frygtet, men noget så sjældent som en hjernehindeblødning. Den ville fortage sig og ville sandsynligvis ikke skade de dyrebare og kloge celler i hjernen. Lettelsen var til at tage og føle på, og langsomt begyndte den afbrudte

bryllupsstemning at indfinde sig igen.

Samme dag han blev udskrevet fra hospitalet, stod han som en stolt, men bleg brudgom i kirken ved sin lykkelige bruds side. Aldrig har jeg været præst ved et bryllup med en så fortættet stemning. Da jeg bad den indledende bøn og sagde ordene: *Vi takker dig for livet, du har givet os, græd ikke blot mor og svigermor, men flere af de seje voksne mænd i forsamlingen*. Da vi kom til løftet: *I medgang og modgang, i hvad lykke Gud den almægtige vil tilskikke jer. ... til døden skiller jer ad*, gik ordene rent ind hos hele forsamlingen. Der stod han, den ranglede, blege fyr og forsagede sin gode ungkarliltværelse med en tydelig påmindelse om, hvor skrøbeligt et menneskeliv er.

Selvom han i dag ikke længere efterfølger Kierkegaard i civilstand, men er en etableret ægtemand og far til to sønner, er han fortsat nørd og Kierkegaard-specialist. Men nogle intense dage sidder stadig fast i min erindring. Sommetider er der ikke så langt mellem gode og onde dage. I løbet af ganske kort tid kan et menneske nå at gennemleve alt lige fra den største forventningsglæde til den dybeste fortvivelse, og så igen nå til sit livs højdepunkt af lykke. Vi, der var vidner til dette forløb, kunne næsten ikke nå at skifte fra bekymring til glæde.

Jesus blev født julenat ind i en verden, der er præget af de samme dramatiske yderpunkter, som vi kender fra vores tilværelse. Han kom for at bringe nyt håb, glæde og lys ind i det menneskeliv, som til tider kan være fyldt med ængstelse og sorg. Det, vi kender som små flygtige glimt i livets stjernestunder, vil han gøre til noget evigt. Som en bryllupsfest, der aldrig får ende. Som evig kærlighed, der vitterlig er evig.

DEN BIBELKYNDIGE FORHØRSLEDER

Det stod ikke skrevet på ryggen af ham som barn, at han skulle få sin arbejdsplads inde ved Kulturvet. Nærmest tværtimod. Han var vestjyde, af solid bondeslægt, og det lå lige for, at han skulle fortsætte i det samme spor; leve i tæt kontakt med naturen, få afgrøderne på marken til at gro og dyrene i stalden til at trives, sådan som slægterne havde gjort før ham.

En jyde tager nødtigt for store ord i sin mund, men han fik fornemmelse af, at Gud ville noget andet med ham. Han forlod sine trygge hjemlige omgivelser, tog en missionæruddannelse og rejste til et fjernt og fattigt land, Etiopien. Her lærte han møjsommeligt et sprog, der har meget lidt til fælles med jysk, og begyndte at fortælle ukendte mennesker i små landsbyer, at den Gud, som har

skabt alt, har sendt sin søn til verden som menneskehedens bror og befrier.

Det var i firserne, før jerntæppets fald og mens styret i Etiopien var under kommunistisk indflydelse. Det var en hård tid for den voksende kristne kirke i Etiopien. Ifølge den politiske ideologi var kristne kirker landsskadelig virksomhed, og det kunne være både kompliceret og farligt at samles i kirken eller tale åbent om sin tro.

I forbindelse med et møde i en landsby, der lå en hel dagsrejse fra konen og tre mindreårige børn, blev han sammen med en række lokale kristne pludselig anholdt. De etiopiske kristne blev anbragt i det lokale fængsel, mænd for sig og kvinder for sig. Selv fik missionæren lov at sidde i husarrest hos en canadisk familie i byen. Dagtimerne gik med forhør. Hans bil og bagage blev undersøgt til mindste detalje. Rummede kuglepennen en hemmelig væske? Var malariapillerne i virkeligheden giftpiller? Var kasettebåndene kristne prædikener eller politiske budskaber?

Forhørene var nærgående og ubehagelige, men værst var det at opleve, at én af de kristne etiopiere blev slået under et forhør. Stemningen var utryg: Hvor længe ville han blive tilbageholdt? Ville han og familien blive udvist? Hvad ville der ske med de lokale kristne?

Efter fem lange døgn blev han og nogle af de lokale kristne løsladt. Men ikke alle. Da han sammen med de andre løsladte skulle køre hjemad, forlangte forhørslederen at følge med i bilen. Undervejs sagde han pludselig: *Læs Salme 91, når du kommer hjem.* Undrende spurgte missionæren ham, hvorfra en ateistisk forhørsleder kendte en salme fra Bibelen, der handlede om Guds omsorg i nød og fare. *Jo, jeg er uddannet af Stasi i Øst-tyskland til at infiltrere kristne grupper,*

lød forhørslederens svar. Forhørslederen blev kørt til stedet, han havde bedt om, og de så ikke hinanden igen.

Inden missionæren tog afsked med de lokale kristne, læste han et afsnit fra Nytestamente og bad en bøn for dem. For et halvt års tid blev han igen mindet om disse dramatiske dage, da han blev kontaktet af en etiopier via Facebook, der spurgte: *Er du den missionær, der sammen med mig og andre lokale kristne var fængslet i 1987 og som på hjemturen læste et afsnit fra Paulus breve (Fil 2,1-5) om kristen broderkærlighed?*

Da han forlod Etiopien i 1987, var det med myndighedernes nedladende ord om, at så snart de hvide missionærer var væk, ville kirken gå i opløsning. Men da han sammen med sin familie for et par år siden besøgte kirken i den by, hvor han havde boet, var menigheden vokset til 5-600 mennesker, og nogle af dem, der dengang hørte til skeptikerne og kritikerne, var en del af den lokale menighed.

Hvad kan motivere en sindig jyde til at forlade sin egn og sit land og engagere sig i et fattigt land som Etiopien, og der leve med i nogle menneskers glæder og sorger? Det har sammenhæng med julens hovedspørgsmål: Hvad fik Guds søn til at forlade sin himmel og blive et sårbart menneske i vores verden? Hvordan kan Jesu virke sætte en kædereaktion i gang, som vi stadig ser spor af i baggårde i København og i lokale landsbyer i Etiopien? Kan selv en stasiuddannet forhørsleder bruges af Gud til at formidle trøst til en trængt missionær? At søge svar på disse spørgsmål er at søge ind bag facaden og komme i kontakt med tilværelsens dybeste kræfter og kærlighedens kilde. Det er at røre ved det, som egentlig betyder noget.

Kapitel 4

OPKALDT EFTER EN ENGEL

I Bibelen er der et par personer, der navngives af en engel. Det er der ikke ret mange af os på vores baggårdsarbejdsplads, der er blevet.

Men der er én.

Da han blev født, var han efter sigende en dejlig dreng. Dog var han født med en mindre skavank. Han havde en blokering

af luftvejene i næsen, som ikke kunne fjernes. Derfor skulle hans forældre holde særligt øje med ham, for spædbørn er ikke gode til at trække vejret gennem munden. Men da han blev undersøgt af lægerne, var denne blokering ved et mirakel pludselig væk. Af glæde over bønherelsen gav forældrene deres søn Nicolai mellemnavn efter selveste ærkeenglen Rafael.

Som ung rettede Nicolai sin mirakuløse næse mod en smuk ung pige. De blev kæresten og sidenhen gift. Ifølge Bibelen gifter engle sig ikke, men det kan man altså godt, når man er opkaldt efter én!

Nogle år senere tog det unge par ud på landet for at nyde en dejlig og varm sommerdag. I den landlige idyl skulle de til fest i haven hos Nicolais svoger og svigerinde. Og så skete det. En lille arrig hveps, der åbenbart var forurettet over to københavnernes indtrængning på dens territorium, valgte uprovokeret at angribe Nicolais kone, der var i lykkelige omstændigheder.

Hvad ingen indtil da vidste, var at den vordende mor var allergisk over for hvepsestik. Endog ekstremt allergisk. Ganske få minutter efter hun var blevet stukket, kunne hun ikke stå på benene. Faktisk måtte ikke blot en læge, men en ambulance tilkaldes, og i hast blev hun fragtet til nærmeste hospital.

En hyggelig sommerdag blev på et øjeblik forvandlet til et drama på liv og død. Efter at have fået modgift kom hun gudskelov til hægterne igen. Lægerne fortalte familien, at hun var så allergisk over for hvepsestik, at situationen havde været livstruende. Det viste sig, at en bestemt medicin mod graviditetskvalme, som hun havde indtaget samme dag, havde virket delvist som modgift. Det var det, som

reddede hendes liv.

Bagefter startede refleksionerne. Hvis nu ikke hun havde været gravid - og havde været nødt til at tage medicin mod graviditetskvalme - hvad kunne så ikke være sket? En mulighed er at sige, at de var heldige. Havde tingene bare flasket sig til deres fordel i tilfældighedernes spil? Men det er svært at hedde Rafael til mellemnavn og så reducere tilværelsen til en sum af tilfældigheder. Hvis alt er tilfældigt og kun den stærkeste og heldigste overlever, er det klogest at holde sig i sengen eller bag ruden i en baggård.

I det hele taget kræver det stort mod at forstå virkeligheden udelukkende som det, der kan måles, vejes eller tælles. Ord som f.eks. kærlighed, fællesskab, barmhjertighed, tilgivelse handler jo om det, der er usynligt. At benægte disse ords virkelighed er at benægte vores menneskelighed. Derfor omtaler Nicolai og hans hustru denne sommeroplevelse som ét af livets mirakler - som Guds gode omsorg og som englevagt.

Julens pointe er, at kærligheden og den usynlige del af vores liv har sin kilde i Gud, vores skaber. Og kærligheden blev kød og blod, da Jesus blev født. Julenat viste englens hyrderne på marken et lille glimt af Guds usynlige verden. Derfor er vi nogle på en baggårdsarbejdsplads ved Kultorvet, som tror på, at Guds usynlige engle vogter os i en farlig verden. Vi tror ikke, at vi blot er i tilfældighedernes vold, men vi tror, at der er en rød tråd og en guddommelig plan bag hvert eneste menneskeliv. Vi tror på kærligheden, selv om den ikke kan vejes og måles. Vi tror på engle, selv om vi ikke kan se dem. Vi tror på Guds plan og omsorg, selv om vi fra vores begrænsede perspektiv ikke altid forstår den.

Kapitel 5

SOM EN SOLOPGANG

Det startede så lovende. Et ungt ægtepar i lykkelige omstændigheder. Han var studerende og samtidig deltidsansat som studenterhjælp på arbejdspladsen ved Kultorvet.

Samtalerne i kaffepauser og over madpakken bliver mere dybsindige, når der sidder en vordende far i selskabet. Em-

neområderne udvides til også at omfatte kommende mødres særlige opførsel og behov, barnevognsmodeller, billige bleer og meget andet.

Men på et øjeblik ændredes alt. Ved en rutinescanning på hospitalet fik det unge par den tunge besked, at deres ufødte barn havde en alvorlig og sjælden hjertefejl. Måske livstruende. Hvis

det overlevede fødslen, ville det skulle gennemgå tre operationer inden for dets første leveår.

Ordene *hvis* og *måske* lyder grusomme i ørerne på et vordende forældrepar. Det går ind i rødderne på selve forældregenet og omsættes til angst, tårer, smerte og søvnløshed. Alle forældre har i løbet af deres børns opvækst oplevet en eller anden form for bekymring. Alle nybagte forældre kender til at være særlig årvågne over for alarmerende symptomer eller kender til at vågne om natten og lytte: *Trækker mit barn stadig vejret*. I dette tilfælde var bekymringen velbegrundet og knyttet sammen med en alvorlig diagnose.

Nedtællingen til fødslen blev anderledes. Båret af forventning og håb, ligesom hos alle andre vordende forældre. Men samtidig blandet med angst og afmagt på grund af dette *hvis* eller *måske*, der var blevet knyttet til deres lille drengs fremtid. Fødslen bragte ikke den afklaring og ro, som de havde håbet. Den første operation ugen efter fødslen gik tilsyneladende godt. Men nogle dage efter kom komplikationer. Det nybagte forældrepar vågede døgnet rundt over deres lille dreng. Hvert symptom blev tolket og endevendt. Der kom gode dage, og der var opmuntrende ord fra læger om, at det nu ikke varede længe, før de kunne tage deres lille søn hjem.

Det kom dog ikke til at gå sådan. En ny scanning afslørede en alvorlig hjerne-skade. Deres dreng ville aldrig blive rask og ville sandsynligvis heller ikke leve ret længe. Ordene *hvis* og *måske* var erstattet med en tung og tragisk *vished*. Det var smerteligt at møde et knust forældrepar i den situation. Luften var tyk af afmagt og fortvivlelse.

For at overleve psykisk vælger nogle

i en sådan situation at distancere sig fra deres syge barn. Dette forældrepar valgte det modsatte. De valgte at give deres dreng al den kærlighed og nærvær, som de havde i sig, indtil han seks uger senere drog sit sidste åndedrag.

Som en del af deres forældreomsorg havde de kort efter fødslen lagt deres lille dreng i Guds favn ved at lade ham døbe. Dåbsritualet får en særlig betydning i sådan en situation. Dåben indebærer en overgivelse af et menneskebarn i Guds varetægt på en måde, som sprænger rammerne for vores liv her på jorden. Her tales om et levende håb, som rækker til mere end et godt og langt liv på jorden. Her tales om evigt liv gennem og efter døden. Her tales om en opstandelse, som gennembryster gravens og forgængelighedens mørke.

Den kristne dåb udspringer af den kristne jul og den kristne påske. Julens beretninger handler om, at Guds søn engang har været et spædbarn. En lille sårbar skabning, født mange århundreder før velfærdssamfundets hospitaler blev til. Ved Guds forsyn undslap han, da Herodes brutalt myrdede alle drengebørn i Betlehem. En af julens tekster forklarer hans komme og ærinde i verden sådan, at han kom som en solopgang fra det høje for at lyse for alle dem, der sidder i mørke og dødens skygge.

Dødens skygge kender vi alt for godt. Vi er berørte af vores menneskelige afmagt over for sygdom og død, især når det gælder et spædbarns. Men jul og påske skal minde os om, at der er en verden, hvor sygdom og død ikke findes. Jesus fra Nazaret er forbindelsesleddet til denne verden. Der er håb om en solopgang for alle os, der lever i mørke og dødens skygger.

I EN BAGGÅRD VED KULTORVET

I dette hæfte skildrer Børge Haahr Andersen julen bag facaden. Ved at indvie læseren i 5 korte livsberetninger, fortalt af nogle undervisere på et universitet i baggården ved Kultorvet – og frit genfortalt, peger Børge Haahr Andersen på, hvad der er julens dybere lag og hvad det er, julen egentlig handler om.

DANSK BIBEL
INSTITUT